

אנופסט

דוני פרי

"סיפור אהבה סוחף ומכמיר לב,
סיפור על אמהות ועל הזדמנות נוספת."
א(ה)בות

דבני פרי

מרופטת

זאנגלית: עפרה שני

לרכישת הספר לחצי כאן

דבני פרי

מרופסת

Devney Perry

TATTERED

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עריכה: בשמת בידרמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה־שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2018 by Devney Perry

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נרפס בישראל, תש"ף

© 2019 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-728

All rights reserved
Printed in Israel 2019

מרופטת

פרולוג

"מ" ה אני יכולה להביא לך? " שאלתי את הגבר מעבר לבר, הוא חייך אליי חיוך כן ולבן שיניים.

"מקאלן 18, אם יש לך. כפול. נקי."

הנהנתי ופניתי למדפים שמאחוריי, שמחה על המטלה. הייתי זקוקה להסחת דעת מהחום שהפך את בר המלון שבו עבדתי לסאונה.

בשלוש השנים האחרונות טענתי שהחדר הזה תמיד היה קר. אפילו בשיא הקיץ. אפילו עם החום המתפוצץ דרך פתחי האוורור, כמו שקרה עכשיו, ובכל זאת עמדתי, מזיעה, כאילו כרגע רצתי כדי להספיק את הרכבת האחרונה.

מהרגע שהזר הנאה הזה נכנס מבעד לדלת, הואץ קצב הלב שלי. לא בגלל הדרך שבה שיערו הכהה צנח בגל רך, מכסה חלק מהגבה השמאלית שלו; לא בגלל החליפה היקרה, שחייבקה את כתפיו הרחבות ועטפה את רגליו הארוכות. ליבי הלם בגלל האוויר.

הוא טען את האווירה בהילוכו הבוטח. העיניים החומות העמוקות שלו הסתכלו עליי, כמעט ללא מצמוץ. הוא קרן מתחכום, מכוח ומחום.

הוא נכנס לבר שלי והפך אותו לשלו. ואני נמשכתי אליו, כמו עצמות רועדות אל שמיכה חמה.

אני מניחה שזה טבעי. אנשים תמיד רוצים את מה שנמצא מחוץ להישג ידם. והאיש הזה היה כל כך רחוק מהישג ידי, שהוא היה יכול באותה מידה לעמוד על הירח.

הוא שתה וויסקי שעלה כפול מהשכר השעתי שלי, בזמן שאני בזזתי את כספי על מוניות בכל ערב שבת, במקום ללכת הביתה בשתיים לפנות בוקר. אם צנצנת הטיפים שלי אפשרה זאת, אכלתי צהריים בימי רביעי בדיינר, במקום לחמם מרק ראמן במיקרוגל בדירה הצפופה שלי. הייתי רק ברמנית, שורדת, חיה את החיים צעד אחר צעד.

הוא בטח פירק תאגידים, העולם כולו היה פרוש לרגליו. ועדיין, לא יכולתי להתאפק משאיפת בושם הארמאני שלו, כשהרמתי את ידי לוויסקי שלו במדף העליון.

אפילו בעקבים שלי, שהיו חלק מדרישות התפקיד, כמעט שלא הגעתי לבקבוק שניקיתי רק אתמול. זה לא היה נדיר שגברים עשירים נכנסו לבר והזמינו את הוויסקי הכי יקר שלנו, אבל זה לא קרה לעתים קרובות מספיק, בשביל למנוע את הצורך בניקוי אבק שבועי.

"ערב שקט?" הוא שאל כשחזרתי לבר עם הבקבוק. "ימי שני תמיד חלשים." הנחתי כוס על מפית נייר מרובעת ושחורה, ומזגתי לו שני שוטים.

"המזל שלי," הוא הרים את הכוס. "אני מקבל את תשומת ליבך הבלעדית."

"אכן כן," הזזתי את הבקבוק, משתדלת שלא להסמיק, בתקווה שאני לא מזיעה מתחת לחולצה הזולה שלי.

הכול בגבר הזה היה חלקלק. סקסי. אפילו הקול שלו. בהחלט הדרך שבה ליקק את שפתיו אחרי שלגם מהכוס. אך למרות שהיה הלקוח היחיד שלי, נשארתי שקטה בעוד הוא ערסל את המשקה הענברי בכוס שלו.

הייתי ברמנית מאז שמלאו לי 21. אם יש משהו שלמדתי בשלוש השנים האלה, זה לתת ללקוח לדבר ראשון. אף אחד לא רצה ברמנית שלא ידעה לשתוק – בעיקר לא במלון מפואר שכזה. בעיקר שאני הייתי הכי רחוקה ממפוארת שאפשר.

השלייקס השחורים והחולצה הלבנה המחויטת שלי לא הכילו תפר טבעי אחד – רק תערובת סינתטית שהייתה לא נוחה, אבל במחיר שיכולתי להרשות לעצמי. העקבים הבלויים שלי קיבלו שחיקה נוספת הערב, כזאת שאצטרך לכסות עם טוש מאוחר יותר.

הוא ערבב את הוויסקי שלו כמה פעמים נוספות. החפתים הזוהבים שלו נראו לעין מתחת לשרוול הז'קט שלו.

"אני בטוח ששואלים אותך את השאלה הזאת הרבה במקצוע שלך – מה המשקה המועדף עלייך?"

"באמת שואלים את זה הרבה," חייכתי. לרוב אני עונה עם המשקה הראשון שהגשתי באותו יום.

הפינה של הפה שלו התעגלה כלפי מעלה. "והיום?"
"שיכר מקומי."

הוא חייך חיוך רחב. "ומה התשובה האמיתית?"
החיוך הזה גרם ללב שלי לדפוק בפראות שוב, ולטמפרטורת הגוף שלי לעלות בעוד מעלה.

"זה תלוי," דחפתי את הבר וניגשתי לברז, מילאתי כוס, בעיקר בקרח ואז במים. "תמיד האמנתי בהתאמה של משקאות לאירוע."

"אני מסוקרן."

לקחתי לגימה מהמים. "בחתונות, כמוכן, שמפניה."

"כמוכן", הוא נד בראשו. "מה עוד?"

"מסיבת רווקות דורשת כל דבר פירותי. בירה תמיד הולכת עם פיצה – זה אחד מחוקי השתייה שלי. מרגריטות בימי שלישי בלילה, כי אני לא עובדת ברביעי. ושוטים של טקילה, אם מישהו אומר 'אנחנו צריכים לדבר'."

הוא צחקק, "מה לגבי וויסקי?"

"אני לא שותה וויסקי."

"הממ..." הוא לקח לגימה ארוכה מהכוס שלו והניח אותה. "חבל. אישה יפה ששותה וויסקי זאת החולשה שלי."

כוס המים שביד שלי רעדה וכמעט נשפכה על הסינר שלי. שמעתי הרבה משפטי פתיחה מאחורי הבר, ושכללתי את אמנות הסירוב לגבר בלי לפגוע לו באגו, או להפסיד את הטיפ שלו, אבל אהיה טיפשה אם אחמוק מהשורה הזאת.

"אז אולי כדאי שאתן לזה צ'אנס נוסף."

"אשמח", הוא חייך והושיט את ידו מעבר לבר, האצבעות הארוכות שלו מובילות את הדרך. "אני לוגן."

הנחתי את ידי בשלו, כבר שקועה בתוך האגדה. "ת'יאה."

1

לוגן

שש שנים לאחר מכן...

"א" ני שונא את מונטנה.
נולאן גלגל את עיניו. "איך אתה יכול להגיד את זה כשאתה עומד מול הנוף הזה?" הבטתי מעבר לגזעי העצים אל האגם שמעבר ליער. שנאתי להודות בכך, אבל הנוף היה מדהים למדי. למים הכחולים העמוקים היה ברק זוהר. קרני השמש הקיצית קיפצו מעל גליו השלווים, העדינים של האגם. באופק, פסגות ההרים עוד עטו שלג לבן. עיטם לבן-ראש דאה בקו החוף לאורך המפרץ.
אבל אני לא אתן לנולאן את הסיפוק בהודאה באמת. "מה זה הריח הזה?" הנחיריים שלי התרחבו כשנשמתי נשימה ארוכה.
נולאן צחקק. "זו אדמה. עפר. עצים. רוח. ידוע גם כ'אוויר נקי'. ככה אוויר אמור להריח בלי כל פליטת הפחמן."
"תמיד עם הסרקזם."

"אני שומר אותו בשבילך." נולאן פנסי, ידידי ומנכ"ל קרן הצדקה של משפחתי, אהב להציק לי.
 "בר מזל שכמותי", לא הסגרתי את רגשותיי, סובבתי את גבי לאגם פלאטהד, כדי שהוא לא יראה את החיוך שעל פניי.
 לאחר מכן סרקתי את המחנה, עורך בדיקה מקיפה יותר מהמבט החטוף שהקדשתי לו כשהגענו לפני עשר דקות. בקצה המדשאות, ברחבי היער, היו פזורות שש בקתות עץ קטנות. לצידן עמד בניין ועליו השלט 'מקלחות', עם אגף נפרד לבנים ולבנות. האכסניה המרכזית הייתה ממוקמת מאחור, קרובה לכביש ולמגרש החניה המכוסה חצץ. וכיוון שזה היה המרכז לכל הפעילויות של המחנה, האכסניה הייתה גדולה כמו שש הבקתות יחדיו.

זה היה גן עדן בשביל ילד.

תקוע בשום מקום, מונטנה.

הניסיון האישי שלי העכיר את דעתי על המדינה, אך לא יכולתי להכחיש שלמחנה היה קסם מסוים. זו תהיה תוספת מושלמת לקרן קנדריק. "חמישה מיליון?" שאלתי את נולאן, מאשר את מחיר הרכישה.

"כן." הוא פנה מן האגם ונעמד לצידו. "המחיר כולל הכול – בניינים. ריהוט. מכשירי חשמל. אם כי, עיקר הערך נמצא בשטח."

"בסדר." הנהנתי. "ראיתי מספיק. בוא נלך."

"לוגן, אנחנו לא יכולים ללכת עד שנפגוש את המנהלת ונשמע את המצגת שלה."

עם אזכור המנהלת, הבזק של שיער בלונדיני ארוך תפס את עיניי. היא יצאה בריצה מן האכסניה עם חופן פליירים ואוגדן תחוב מתחת לזרועה. ידעתי מבלי להסתכל, שהיא מכילה את ההצעה שהיא שלחה לקרן לפני שלושה חודשים.
 "אני לא צריך לשמוע את המצגת שלה. אאשר את הרכישה

ואדרחוף עוד חמישים אלף לשיפורים." העפתי מבט בשעון הבולגרי שלי. "השעה רק שתיים. בוא נגיד את ה'שלום' שלנו, תבשר לה את החדשות הטובות ונזוז לשרה התעופה." נהיה בחזרה בניו יורק עוד הלילה.

נולאן צחקק. "עד כמה שאני רוצה לישון במיטה שלי הלילה, אנחנו לא יכולים לעזוב."
"למה?"

הוא חלף על פניי ביד מושטת, מוכן לכרך את המנהלת, ואז נתן בי חיוך מרוצה מעבר לכתפו. "זה לא מנומס." לעזאזל.
"מהלך טוב, פנסי," מלמלתי.

נולאן ידע שלעולם לא אתן לרתיעה האישית שלי מרעיון השהות במונטנה להכתיים את המוניטין שלי כפילנתרופ. כפי שלימד אותי אבי לפני שנים, בדיוק כפי שאביו לימד אותו, הקנרדיקים – מעל לכול – הקפידו מאוד לשמור על התדמית. ופירוש הדבר שאני נשאר במונטנה למשך הלילה.
השלתי את המרמור שעטף אותי והענקתי למנהלת המחנה, ויילה דון, חיוך נעים.

"מר פנסי." חיוכה של ויילה התרחב כשלחצה את ידו של נולאן. "תודה רבה רבה שהגעת לכאן. לא האמנתי כשהתקשרת. אני רק... זה כל כך מגניב שבכלל קראת את ההצעה שלי מלכתחילה."

"העונג הוא שלי. ההצעה שלך הייתה אחת הטובות שקראתי מזה חודשים." נולאן שחרר את ידה והחווה לעברי. "הרשי לי להציג בפניך את יו"ר מועצת המנהלים של קרן קנרדיק. זה לוגן קנרדיק."

"גברת דון." הושטתי את ידי. "אני שמח לפגוש אותך." הפנים שלה העלו סומק בגוון ארגמן כשהצמדנו את ידינו. "מר קנרדיק."
"בבקשה, תקראי לי לוגן. אנחנו מצפים ללמוד יותר על המחנה שלך."

"תודה לך." חיוכה היה בטוח, אבל אצבעותיה רעדו מלחץ. "אני לא בטוחה, אממ... שאעבור על ההצעה שוב?" היא העבירה את הפליירים ליד אחת, מגיעה לאוגדן. "אני לא יודעת אם הייתה לך הזדמנות לקרוא את זה או שיש לך שאלות. אני, מממ.. אוי." פלייר אחד צנח אל האדמה.

"מה דעתך על סויר?" נולאן התכופף להרים את הפלייר. "שנינו קראנו את ההצעה שלך, אז אם זה בסדר מבחינתך, בואי נשמור את זה לא פורמלי ופשוט נשאל אותך שאלות תוך כדי הליכה."

ווילה הנהנה. "זה נשמע נהדר." חמש דקות מתחילת הסיור, הלחץ החל להיעלם מקולה. מרגע שהתחילה לספר לנו סיפורים ממחנות עבר ועל הילדים שבילו כאן אינספור קיצים, הביטחון העצמי שלה גבר.

בעוד שהסיפורים של ווילה היו חביבים, הם לא מנעו ממוחי להיזכר בביקורי האחרון במונטנה. הביקור שבו באתי להפתיע את החברה שלי דאז – זו שהצעתי לה נישואין פעמיים, ולא נענית בחיוב, בשתייהן.

באתי למונטנה כדי להפתיע את אמלין בסוף השבוע של חג ההודיה. הטבעת שקניתי נחה לה בכיס המעיל שלי. התוכנית שלי הייתה להציע לה נישואין ולשכנע אותה לעבור הביתה אחרי שתסיים שנת התמחות כגננת.

במקום זאת, סיימתי מערכת יחסים של חמש שנים, כשנודע לי שהיא עדיין מאוהבת באיש מעברה. בעלה.

אחרי הפרידה שלנו, ברחתי ממונטנה וטסתי חזרה לניו יורק בלי להתעכב. ברגע שגלגלי המטוס נחתו, הזמנתי שליח שיחזיר את הטבעת של אמלין לחנות התכשיטים.

עברו יותר משישה חודשים מאז שנפרדנו, וביליתי את הזמן הזה שקוע בעבודתי. לא רק שהייתי מעורב יותר מתמיד בקרן

קנדריק, אלא גם פיקחתי על לקוחות גדולים כשותף-מנהל במשרד עורכי הדין שלי "סטון, ריצ'רדס ואברג'ל".

לא חשבתי על אמלין הרבה בימים אלה – פשוט לא היה זמן למחשבות. אבל החזרה למונטנה העלתה כמה זיכרונות לא רצויים. זיכרונות על מה שהפסדתי. ואני שנאתי להפסיד.

"האם היית פעם במחנה כזה?" שאלה אותי ווילה כשעמדנו מחוץ לאחת הבקתות הקטנות.

"לא, לא הייתי." הצצתי מבעד לדלת הבקתה, קולט את מיטות הקומתיים עשויות העץ בפנים. "איפה כל הילדים?" שקי שינה היו מונחים בקפידה על המיטות, תרמילים על הרצפה, אבל לא היו מחנאים.

"הם כולם בטיול היום. הוצאנו אותם מוקדם בבוקר. הם יערכו פיקניק לארוחת צהריים ויחזרו לפני צלצול הפעמון לארוחת הערב."

"אני מבין," התרחקתי מן הבקתה והצבעתי לעבר האכסניה. "אנחנו יכולים לראות את הבניין הראשי בתחנה הבאה בסיוור?" "כמובן."

צעדתי צעד בעקבות ווילה, כשקו של שיער כהה ואיברים רזים עברו במהירות על פני הבקתה. הילדה הצעירה לא האטה בזמן שמיהרה לעבר האכסניה. היא הביטה מעבר לכתפה, מעניקה לווילה חיוך ענקי, והמשיכה לרוץ. ווילה נופפה. "היי, צ'רלי!"

"היא פספסה את האוטובוס?" הקניט אותה נולאן. "לא, זאת צ'רלי." ווילה צחקה. "סבתא שלה מתנדבת במטבח, אז היא מבלה את הבקרים שלה ואת אחר הצהריים כאן."

שיערה הארוך של צ'רלי התנפנף מאחוריה כשהיא רצה, מוחזק רק על ידי כובע בייסבול שהיה מונח הפוך על ראשה.

נעלי הספורט שלה היו מכוסות בוץ, בדיוק כמו החלק האחורי של מכנסייה הקצרים. "ילדה חמודה."

"היא מקסימה." ווילה חייכה. "שנמשיך את הסיור?"

"למען האמת" אמרתי, "אני חושב שראיתי מספיק."

רגליה של ווילה נעצרו וכתפיה נפלו. "אה. אני מבינה."

"ממה שראיתי וקראתי בהצעה שלך, המחנה הזה יהיה תוספת

נהדרת לקרן קנדריק."

ווילה מצמצה פעמיים ופניה הוארו. "באמת?"

הנהנתי. "באמת."

"אלוהים," ידיה התרוממו אל לחייה. הפליירים והאוגדן צונחים

ארצה. "אני לא מאמינה. אני פשוט – הו אלוהים." נולאן חיך

אליי כשנתנו לווילה רגע לתת לכל זה לשקוע. היא הייתה צעירה,

ככל הנראה באמצע שנות העשרים לחייה, עם פנים עדינות.

שיערה הבלונדיני הגלי גלש כמעט עד מותניה. ידיה התעסקו

כל הזמן במשהו – בעניבה על השמלה הכחולה הפשוטה שלה

או בניירות שלה. אבל למרות התנהגותה הביישנית, היה ברור

שווילה אוהבת את המחנה הזה.

מחנה שזה עתה הצלנו מסגירה.

הכנסייה המקומית, שהייתה הבעלים של המחנה, ויתרה עליו

בגלל התייקרות עלויות התפעול והתחזוקה. למזלנו, הכנסייה לא

חיפשה לעשות אקזיט על הנכס; אחרת הם היו מוכרים אותו ליום

לפיתוח. במקום זאת, הם פשוט רצו להחזיר את ההשקעה שלהם

ולמצוא בעלים חדשים שימשיכו את פעילות מחנה הקיץ לילדים.

הבעיה היחידה הייתה שהם לא קיבלו הצעות במשך שנה ובחנו

את האפשרות לסגור אותו לצמיתות.

עכשיו המחנה יהיה חלק מקרן קנדריק.

אנחנו נשמור על האמנה המקורית ללא פגע, אבל נכניס נקודת

מבט חדשה וכיסים עמוקים יותר. הקרן תערוך כמה שיפורים שהיו

צריכים להתבצע מזמן, ותלמד את ווילה כיצד לנהל טוב יותר את

ההוצאות, תוך הגדלת מספר המשתתפים. נבטיח שגן העדן הזה לילדים יהיה בסביבה עוד שנים רבות.

"תודה לך" לחשה ווילה כשרמעות מילאו את עיניה. "תודה רבה לך."

"בשמחה." הסתכלתי אל נולאן. "יש משהו שאתה רוצה להוסיף?"

"אני חושב שכיסית הכול," זוויות פיו התעקלו כלפי מעלה "בוס."

ממזר זחוח. כמנכ"ל, הייתה לו הסמכות לאשר את הרכישה הזאת בדיוק כמוני. הוא פשוט אהב לזרוק את המילה הזאת כדי להזכיר לי מי באמת אחראי.

"אני אדאג שעורכי הדין יפנו לכנסייה ויתחילו לנסח חוזה," אמר. "נעביר הכול לידי הקרן בהקדם האפשרי. וגברת דון, אנחנו מקווים שתמשיכי בתפקידך כמנהלת."

ווילה השתנקה. "אתה לא חייב לעשות את זה. זאת אומרת, אני אסירת תודה, אבל זה לא היה עניין של שמירה על העבודה שלי."

נולאן חייך. "אנחנו יודעים. זו הסיבה שאת הבחירה הטובה ביותר לתפקיד ניהול המחנה שלנו. כל עוד הדברים ילכו כמתוכנן, העבודה שלך."

"אני פשוט... אני לא מאמינה שזה קורה. זה היה הימור, לשלוח את ההצעה. אני מעולם..." היא נגעה שוב בידיה על לחייה. "תודה לך."

"ברכותיי. בואו נחגוג." נולאן טפח על כתפי. "ווילה, עכשיו כשפינינו את העסקים מהדרך, אכפת לך לתת לנו את המשך הסיוע?"

היא הנהנה, מנסה להירגע. "בשמחה." "וכשנסיים, תוכלי להראות לנו קצת את העיר?" שאלתי. "נשמח להמלצה לארוחת ערב ולמקום לשתות."

ווילה הנהנה שוב, פניה קורנות. "אני יודעת בדיוק לאן לקחת אתכם."

"אז תובילי." נולאן החווה לה בידו, ואחר כך רכן קרוב כשהלכנו בעקבותיה. "אתה עדיין לא שמח שנשארנו?" ימים כמו היום היו הסיבה שבגללה נשארתי כה מעורב בפעילות הקרן. חוץ משעות אינספור שהקדשתי למשרד, לא היו לי תחביבים כמו שהיו לחברים שלי. אני לא חובב גולף ולא בעל יאכטה.

עברתי.

קשה.

נולאן לא נזקק לי בביקורים האלה של פעילות הקרן, אבל האמת היא שלא רציתי להחמיץ אותם. לא רציתי להחמיץ את ההזדמנות להגשים את החלום של מישוהו; או את ההזדמנות להשקיע את ההון של המשפחה שלי באפיק טוב יותר, מאשר לקנות יהלומים לאמא שלי או לממן לאחותי גירושים נוספים. "בסדר. אני מודה, המקום הזה לא כל כך נורא. ברגע שאתה מתגבר על הריח."

כעבור שעה, אחרי שסיימנו את הסיור במחנה ר־ווילה הסיעה אותנו ברחבי העיר, נולאן ואני הלכנו אחריה ועברנו בדלת הפלדה של הבר לארק קוב. "זה... מעניין, מלמלתי. האם היו אלה קליפות בוטנים על הרצפה?"

"יש להם את המשקאות הכי טובים באזור והפיצות שלהם מדהימות." ווילה חיכה מעבר לכתפה, אבל פניה נפלו כשקלטה את הפרצוף שעשיתי. "יש מקום מהודר יותר בקאליספל. זה בערך ארבעים וחמש דקות, אבל אנחנו יכולים ללכת לשם. אני מצטערת, לא..."

"המקום הזה מושלם" נולאן הניח את ידו על כתפיו, עורו הכהה היווה ניגוד גמור לחולצה הלבנה שלי. "אנחנו לא צריכים מהורר."

"בסדר. טוב." ווילה נרגעה וניגשה לשולחן. "אנחנו לא צריכים מהורר," לחשתי לנולאן, "רק תקין תברואתית." "שתוק."

"אתה מפוטר."

הוא צחקק והביט ברולקס שלו. "זאת הפעם הראשונה שפיטרת אותי היום, וכבר אחרי ארבע. בדרך כלל אתה מפטר אותי עוד לפני הצהריים בטיולים האלה. אולי האוויר של מונטנה מיטיב איתך."

התנשפתי. "אני לא יכול לחכות כדי להגיד 'אמרתי לך' אחרי שנקבל הרעלת מזון."

"בוא נדאג לך למשהו לשתות."

"סוף סוף הוא אומר משהו אינטליגנטי."

שנינו חייכנו כשהצטרפנו לווילה בשולחן מרובע באמצע הבר.

"זה בסדר?" שאלה.

"מעולה," חייכתי כששרפרף העץ חרק תחת משקלי. כשגבי אל הדלת, בחנתי את החדר. התקרה הייתה גבוהה, עם קורות ברזל חשופות שחצו אותה מצד לצד. בדומה לרצפות, הקירות היו מעוטרים בעץ חבוט, אבל במקום להיות מכוסים קליפות בוטנים, הם היו מלאים שלטים ותמונות. זה הזכיר לי את רשתות המסעדות, אלה שלפני השם שלהם היה "המקום של" – של אפלבי, של צ'ילי, של בניגן. רק שהעיצוב הזה לא היה מבויס, אלא הורכב באופן טבעי לאורך השנים. הבר בצורת האות L היה ארוך, מותקן על שני הקירות האחוריים. היו משהו כמו עשרים כיסאות בר לאורכו, ואם לשפוט לפי הבלאי על המעקה, זה המקום שרוב האנשים בחרו לשבת בו.

כולל חמשת הלקוחות שישבו ליד הברמן.

"ברוכים הבאים, חברים. מיד איתכם."

ווילה הביטה מעבר לכתפה ונתנה לגבר חיוך ביישני. כשחזרה אל השולחן, משכו אצבעותיה בשיערה בניסיון להסתיר את לחייה האדומות.

נולאן ואני חייכנו, ואז כל אחד מאיתנו המשיך ובדק את הבר בקפדנות בעודנו מחכים להזמין.

שלטי ניאון שפרסמו שלל בירות ומשקאות חריפים כיערו את החלונות הפונים למגרש החניה. על קיר אחד, ליד מסך טלוויזיה גדול, הייתה מערכת של קרניים מעוטרת בכובעים. רגע, זאת חזייה?

הארבעה ביולי היה לפני יותר משבוע, אבל הקישוטים היו עדיין תלויים. כרזה אדומה, לבנה וכחולה הייתה תלויה מעל תיבת הנגינה, וקומץ של דגלים זעירים נחו בספל על הדלפק. המקום הזה היה רחוק מהבר האהוב עליי ביותר בעיר, כפי שאפשר היה להבין, אבל לפחות היה להם אלכוהול. למרות שפקקתי שבלארק קוב החזיקו את ההעדפה שלי באלכוהול.

"רבותיי. ווילו." הברמן הופיע ליד השולחן שלנו, מניח שלוש

תחתיות בירה מקרטון וסירת נייר מלאה בוטנים.

"זה ווילה, למען האמת," היא הסיטה את שיערה מאחורי

האוזן והתיישבה גבוה יותר. "עם ה'."

"לעזאזל. מצטער." הוא משך בכתפיו, מכפר על טעותו,

כזו שהייתה לי הרגשה שהוא יעשה שוב. "מה אני יכול להביא לכם?"

"אני לא מניח שיש לך מקאלן 18," אמרתי. זה היה יום ארוך,

טיסה מוקדם בבוקר ואז זיכרונות מאמלין שתקפו אותי ברגע שרגליי נגעו באדמת מונטנה. היום הזה דרש וויסקי.

הברמן חייך, ואז העביר יד על שיערו הבלונדיני המכוסח.

"למען האמת, יש לי."

"יפה." בר לארק קוב אמנם לא היה יפה, אבל למי שמילא את המדפים שלהם היה טעם טוב. "תן לי כפול. נקי." "אני אקח אותו דבר," אמר נולאן.

"קיבלתם." הברמן חייך אל וילה. "ולך?"
 "אממ... רק בירה. כל סוג יהיה מצוין." היא גמגמה, מסמיקה שוב כשהביטה בזיפים שעל לסתו. "תודה, ג'קסון."
 "אני אחזור." הוא תופף עם פרקי אצבעותיו על השולחן, ואז חזר אל מאחורי הבר.

"כמה זמן אתה חושב שהבקבוק נמצא שם למעלה?" נולאן רכן קדימה ושאל כשג'קסון נמתח כדי להוריד את המקאלן מן המדף הגבוה ביותר. פתחתי את פי כדי להעיר על קורי העכביש שבפינה העליונה, אבל עצרתי כשמשב של שיער כהה לכד את עיניי. מתוך חדר אחורי יצאה אישה וחייכה אל ג'קסון, ואחר כך לאחד הלקוחות הקבועים כאשר הניחה מגש פיצה. הגופייה השחורה הפשוטה שלה, צמודה לשדיה ולבטנה השטוחה, השאירה את זרועותיה השזופות חשופות. מכנסי הג'ינס שלה ישבו נמוכים על מותניה, מכוצים בחגורת עור שחורה, שהייתה כהה יותר משיערה הארוך והמלא. חיוכה הלבן היה מלא שיניים ישרות, חוץ מאחת באמצע השורה התחתונה, שישבה מעט מחוץ למרכז. עברו יותר משש שנים, כמעט שבע, מאז שביליתי את הלילה כשידיי עטופות בשיער הזה, מאז ששיננתי את החיוך הזה כשהחזקתי את ת'יאה בזרועותי.

שנים, והיא נראתה בדיוק אותו דבר.
 "לוגן, אתה רוצה פיצה?"
 הנדתי בראשי, מחליק מכיסא הבר החורק שלי. "סלח לי לרגע."

עם התנועה שלי, עיניה הכהות של ת'יאה – כמעט שחורות, כמו השיער שלה – סרקו את החדר. היא חייכה אליי לשנייה, אבל ההבעה נפלה והצבע בפניה התרוקן כשההכרה נחתה עליה.

היא זוכרת אותי. תודה לאל, היא זוכרת אותי. הייתי מספיק גבר כדי להודות שזה היה מרסק את האגו שלי אם היא לא הייתה זוכרת אותי. אם היא לא הייתה זוכרת את אותו הלילה.

עדיין חשבתי על כך מדי פעם – בכל פעם שהייתי בשכונה של המלון ההוא. האם אי פעם חשבה על כך? עליי?

חזרתי לבר שלה פעם אחת, חודשים אחרי הסטון שלנו. אבל היא לא הייתה שם. אנשי הצוות אמרו לי שת'יאה התפטרה ועזבה את העיר. התאכזבתי וכעסתי על עצמי שחייכתי זמן רב מדיי הייתי עסוק בעבודה, ואז החיים נמשכו. זמן קצר אחרי שניסיתי למצוא את ת'יאה פגשתי את אמלין. ובכל זאת, מעולם לא שכחתי את ת'יאה, אפילו אחרי כל השנים האלה. מעולם לא שכחתי איך העיניים הכהות האלה כישפו אותי, איך הגוף המדהים שלה – האיזון המושלם בין שרירים מעוצבים לקימורים רכים ונשיים – הרגיש מתחת לגופי. כשחציתי את החדר, החזקתי את מבטה הרחב, הבלתי ממצמן.

"ת'יאה"

גופה קפץ למשמע קולי. "לו-לוגן."

"עבר הרבה זמן. מה שלומך?"

היא פתחה את פיה, ואז סגרה אותו בלי לומר מילה.

"היי, ת'יאה," קרא ג'קסון. "אנחנו סוף סוף פותחים את

הבקבוק של מקאלן שהתעקשת לקנות."

חייכתי. בגלל זה ללארץ קוב היה מקאלן.

היא קנתה את הוויסקי האהוב עליי לבר שלה, גם אם הוא

מעולם לא הוגש.

"אני..." ת'יאה לקחה נשימה ארוכה, נענעה את ראשה ועצמה

את עיניה. כשפתחה אותן, ההלם שאחז בהן כשראתה אותי,

נעלם.

אבל במקום האישה הבטוחה והסקסית שציפיתי לראות ברגע

שהפתעה תדעך, ראיתי פחד.

למה שת'יאה תפחד ממני? לא התייחסתי אליה אלא בכבוד
במהלך הלילה שחלקנו. לא כך?
לפני שהספקתי להגיד עוד משהו, היא קפצה לפעולה, תפסה
כוסית זכוכית והטיחה אותה על הדלפק. אחר כך היא הושיטה
את ידה לאחור, מחליקה בקבוק טקילה ממדף באמצע. בהינף יד
היא מזגה את השוט, בלי לשפוך טיפה. "תשתה את זה," ציוותה.
"אנחנו צריכים לדבר."

2

ת'יאה

הלב שלי קיפץ כמו כדור פינג פונג בין עצם החזה ועמוד השדרה שלי. לא יכולתי להאמין שלוגן עומד ממש מולי. לוגן.

כמה שעות חיפשתי אותו בניו יורק? כמה פעמים חיפשתי את פניו בהמון? כמה לילות שכבתי במיטה, משחזרת את הלילה שלנו יחד, מקווה להיזכר במשהו – כל דבר – שיוביל אותי לרגע הזה? בסופו של דבר ויתרתי על התקווה שאראה אותו שוב. השלמתי עם מצבי.

לוגן אינ'לי-מושג-מה-שם-המשפחה-שלו, היה הסטוץ הכי טוב, והיחיד, בחיי.

הוא היה סתם עוד אדם שהשארתי בניו יורק. הוא היה זיכרון, אחד מקומץ רגעים טובים מאותה תקופה.

אבל הנה הוא עומד בכר הקטן, הפשוט והשמח שלי, נועץ מבט בשוט הטקילה שהגשתי לו.

שוט שכדאי מאוד שישתה אותו מהר לפני שאשתה אותו בעצמי.

"בבקשה", לחשתי. "קח את זה."

מבטו נזרק בחזרה אליי וליבי פעם אפילו מהר יותר. ביטחון עצמי קרן מגופו הגבוה בגלים. הוא היה מאיים בדיוק כפי שהיה לפני שנים, אלא שבמקום להיות מפתה ומקסים, היום הוא היה מפחיד. הגוף שלו היה נעול היטב ועיניו החומות היו צרות, דורשות ממני בשקט לדבר.

האם הוא ידע מה אני הולכת לספר לו? האם הוא ידע שאני עומדת לשנות את חייו? בלעתי את הרוק ונשמתי עמוק כדי לא ליפול, ואז תפסתי את קצה הבר כדי לשמור על יציבות. פשוט תעשי את זה. תגידי את זה, ת'אה. תגידי לו. אם לא אספר לו היום, אולי לא תהיה לי עוד הזדמנות. ולמענה, הוא צריך לדעת.

"יש לי..." אלוהים, הייתה לי סחרחורת. למה לא יכולתי למצוא את המילים? "אני מתכוונת, יש לנו..."
 "אמא, תראי..." יד קטנה משכה בג'ינס שלי.

קפצתי, מצמידה את ידי אל ליבי ההולם. הייתי כה המומה מנוכחותו של לוגן, שלא שמעתי את צ'רלי נכנסת לבר. אולי זה יהיה קל יותר כשהיא כאן. אולי הוא יעיף בה מבט אחד וידע מה ניסיתי לומר.

"צ'רלי." הסתובבתי ורכנתי נמוך, מוכנה לבקש ממנה לחכות לרגע במשרד. אבל במקום להביט בעיניה החומות של בתי, בהיתי בשני גלגלי עיניים חלקלקים. "אה!" צרחתי כשהיא דחפה את הדבר הזה אליי.

"מצאתי צפרדע."

"איכס!" אפה החלקלק נגע בשלי וקפצתי בבהלה, ותוך כדי שמיירתתי להרחיק את הצפרדע מפניי פגעתי בידיה של צ'רלי. זה היה מספיק כדי שאחיותה תשתחרר והצפרדע קפצה. היא זינקה מעל כף ידה אל חזי, מותירה כתם רטוב, ואז נחתה על הרצפה בחבטה.

"לא!" צווחה צ'רלי, מתרוצצת סביבי כדי לתפוס את הצפרדע. אבל רגליה היו כתמים מטושטשים, בורחים הלאה והלאה הרחק מהישג ידה.

"לעזאזל," סיננתי וזינקתי לפעולה, יורדת לרצפה לצד צ'רלי. ידיי וברכיי נחבטו ברצפה הקשה כשניסיתי לעמוד בקצב, אבל הצפרדע זינקה מהר מדיי.

"תתפסו את הצפרדע!"

כאוס פרץ מאחוריי. כיסאות בר חרקו כששני לקוחות קבועים נטשו את מושביהם. משקה נשפך, הצליל שאי אפשר לטעות בו של טפטוף בירה על הרצפה ומישהו שהבליע קללה. ג'קסון פרץ בצחוק.

"ג'קסון, עזרה." נהמתי מעבר לכתפי, רק כדי לגרום לו לצחוק בקול רם יותר.

"מה קורה?" קולה של הייזל ריחף מעל כל הרעש. "אוי לא! צ'רלי, מה אמרתי לך על הצפרדע?"

"אבל סבתא, הייתי צריכה להראות אותה לאמא," אמרה, נוטשת את המרדף שלה כדי להגן על עצמה.

"את לא יכול להכניס צפרדעים לכאן," אמרה הייזל. אבל..."

"אני יכולה לקבל עזרה כאן?" צעקתי, והחזרתי את הפוקוס אל הצפרדע.

"ג'קסון פייג," הייזל נזפה, "תפסיק לצחוק ותפוס את הצפרדע הזאת."

"כן, גברתי." הוא צחקק, וחבטת מגפיו הדהדה על הרצפה. המשכתי לרדוף אחרי הצפרדע, היישר אל פינת הבר. היא נעצרה ליד הקצה. מיהרתי אחריה, אווזת באחת מרגליה האחוריות. "תפסתי!"

הקלה שטפה אותי, אבל כשניסיתי להרים אותה, היצור הארזר התפתל והשתחרר.

"שיט!" צעקתי, כשהיא נחתה על הרצפה והתרחקה משם.
 "זו מילה רעה." אמרה צ'רלי.
 "אוי."

זחלתי על הברכיים לפינה של הבר, ממהרת לתפוס את הצפרדע לפני שהיא תוכל להיעלם לתוך פינה או סדק. התמתחתי כדי להגיע אליה שוב, אבל איברתי את שיווי המשקל שלי כשאחת מכפות ידיי החליקה על קליפת בוטנים.
 לעזאזל! זה לא קורה. הבת שלי לא הביאה צפרדע לבר שלי והפרה כל קוד בריאותי בספר. לא זחלתי על ברכיי, רודפת אחרי דו־חיים מעל קליפות של בוטנים, מול האיש עם הכי הרבה קלאס שפגשתי מעודי. לא התכוונתי לספר את הווידוי הקשה ביותר בחיי עם ג'יפה של צפרדע על חולצתי.
 זה לא קורה.

ייצבתי את עצמי והסתכלתי למעלה. אבל במקום לראות צפרדע, ראיתי זוג נעליים. עיני התרוצצו במעלה הנעליים, מעל השרוכים, אל הג'ינס המתוחים שכיסו רגליים ארוכות ורבות עוצמה. בעודי נעמדת עלה מבטי מעבר לחגורת העור שעטפה את עצמות האגן שטעמתי פעם עם לשוני, ואחר כך במעלה פולו לבן מעומלן שכיסה את שרירי הבטן של לוגן.
 כשנעמדתי על שתי רגליי, נמנעתי מלהביט בפניו לטובת זרועו השרירית. הוורידים התפתלו מעל שרירי הזרוע שלו עד האמה השזופה. שעון היד שלו עלה יותר מאשר המכונית שלי. ואצבעותיו... החזיקו צפרדע מתפתלת.

"תפסת אותה." צ'רלי הופיעה לצידו, מחייכת אל לוגן, והושיטה יד אל השבוי האחרון שלה. אבל בטרם הספיקו לבצע את ההעברה, קפאו ידיה וראשה נטה הצידה. מתחת לכובע הבייסבול המשוך לאחור שלה, גבותיה היו מקומטות.

אוי אלוהים. האם היא זיהתה אותה? צ'רלי שאלה אותי לפני כמה שנים על אבא שלה, ומאחר שלא הצלחתי לספר לה הרבה,

ציירתי לה תמונה שלו. האם ראתה את הדמיון לרישום שלי? זה יהיה אסון – טוב, יותר מאסון – אם היא תתחיל לשאול שאלות לפני שתהיה לי הזדמנות לספר עליה ללוגן.

ראשי הסתחרר ונשימתי הייתה כבדה כשקרעתי את עיני מפניה המבולבלות של צ'רלי כדי להביט בלוגן. אבל הוא לא שם לב אליי. תשומת ליבו הייתה נתונה כולה לצ'רלי.

"לזרת שלך יש אותו עיקול כמו שלי." צ'רלי נגעה באצבעו, ואז הרימה את ידה, מפתלת את אצבעה החמישית. כל הכאוס והרעש שהיו לפני רגע נעלמו. הבר היה שקט לגמרי כשמילותיה של צ'רלי הדהדו באוויר. יכולתי להרגיש את העיניים של כולם עליי. ג'קסון, הייזל, וויין ורוני, כמה מהקבועים שלנו. כל מה שיכולתי לעשות היה לעמוד קפואה, ממתינה לתשובתו של לוגן.

"אממ, צ'רלי." קולה של הייזל שבר את השקט. "בואי נוציא את הדבר הזה החוצה."

"בסדר, סבתא." בתי שלחה יד לקחת את חיית המחמד האחרונה שלה מידיו של לוגן, בדיוק כשהייזל ניגשה אל הבר כדי לגרור אותה משם.

"ת'אה, נתראה בבית."

"ביי, אמא," הנהנתי, אבל לא הסרתי את מבטי מהלסת המהודקת של לוגן. חיכיתי עד שצעדיהם של הייזל וצ'רלי נעלמו והדלת האחורית נסגרה. חיכיתי עד שתשוב הדממה. חיכיתי ללוגן כי לא היה לי האומץ לדבר ראשונה.

"בת כמה היא?" חזהו הרחב התרומם לפני האף שלי.

מצמצתי וכחכחתי, מנסה להרטיב את הגרון היבש באופן בלתי אפשרי לפני שאני פוגשת את מבטו הכהה. "היא תהיה בת שש בעוד חודש."

לא לקח ללוגן זמן רב לעשות את החשבון. הוא הגיע לבר של המלון בסוף אוקטובר, כמעט לפני שש שנים ותשעה חודשים.

"אני מצטערת," לחשתי, מקווה להרגיע את הגלים הזועמים שפרצו מגופו. "ניסיתי..."
הוא לא הניח לי לסיים. הסתובב על עקבי הנעליים המהודרות שלו ויצא מהבר שלי. לא עקבתי אחריו. במקום זאת נשמתי נשימה עמוקה, הרמתי את כתפיי וניגשתי אל השולחן, שם ישב ידידו של לוגן המום ליד ווילה המזועזעת לא פחות. ואז, שש שנים וחודשים רבים מאוחר מדי, ביקשתי את שם המשפחה ומספר הטלפון של לוגן.

"היא ישנה?" שאלה הייזל.
"כן. רדיפה אחרי צפרדעים כל היום התישה אותה." התמוטטת לתוך כורסת נצרים מרופדת אל מול הייזל, שישבה על המעקה הלבן במרפסת האחורית שלנו.
"הילדה הזאת. היא לא מאושרת אלא אם כן יש לה לכלוך מתחת לציפורניים," חייכה הייזל ולקחה שאיפה ארוכה מסיגריות המנטול שלה. ידיה הקמוטות רעדו מעט כשהרימה אותה אל שפתיה.

היא לא הייתה יציבה כפי שהייתה פעם. אני מניחה שזה צפוי אחרי גיל שישים וחמש. בכל מקרה, שמרתי את האבחנות שלי לעצמי. להזכיר להייזל רודס שהיא לא צעירה כמו שהיא העמידה פנים שהיא, רק היה מביא לי מכות בתחת.

"היא עדיין כועסת שגרמת לה לשחרר את הצפרדע?"

"הנהנתי." היא אמרה לי שהיא תמצא עוד אחת מחר."

הייזל צחקה ונענעה את ראשה. "הו, צ'רלי."

צחוקה היה יותר נהמה בימים אלה. לקולה היה צליל מחוספס מעישון קבוע של סיגריות וירג'יניה סלים. אבל ככל שהיה מחוספס, הצליל הזה הרגיע את דאגותיי יותר מכפי שיכולתי להסביר.

והלילה, הלילה אני זקוקה לקצת רגיעה.
 המחשבות על לוגן התרוצצו במוחי. השענתי את ראשי על ידי
 ובהיתי בחצר ללא מטרה.

הבית שבו הייזל, צ'רלי ואני גרנו, לא היה מפואר, קוטג' צפוף
 עם שלושה חדרים שינה, שבקושי הכיל את כולנו. אבל זה היה
 בית, והחצר האחורית הייתה פיסה של גן עדן.

המדשאה הייתה רחבה ועליה צמחו שני עצים גדולים, מלאי
 עלים ירוקים-תמיד, ודשא פרוש ביניהם. העצים עמדו כמו עמודים
 גבוהים משני צידי קו החוף שלנו. במרכז החוף הסלעי השתרע
 מזח ארוך וחבוט על פני כמעט שבעה מטרים אל תוך האגם.
 אין פלא שהקוטג' הקטן של הייזל, עם המרווה המטפסת על
 קירותיו והדלת הכחולה, שווה מיליונים.

מחירי הקרקע בלארק קוב זינקו בשני העשורים האחרונים.
 ביקשתי מהייזל לשקול למכור את המקום הזה לפני שנה כדי
 שיהיה לה קצת כסף לפרישה, אבל היא סירבה. לא הופתעתי.
 לא רק שהבית הזה היה בעל ערך סנטימנטלי בשבילה, זה גם
 היה הבית היחיד שצ'רלי הכירה מאז שנולדה. ופירושו של דבר
 שהייזל תגור כאן עד סוף חייה.

היא גדלה בבית הזה עד שסיימה את התיכון, לפני שנסעה
 לניו יורק. היא עבדה במשך שנים במקומות שונים בעיר, בעיקר
 במקלטים לבעלי חיים או בבתי מחסה לילדים. יום אחד היא באה
 לעבוד בבית המחסה שבו גידלו אותי. היא הגיעה כשהייתי בת
 שמונה ונשארה עד שהגעתי לגיל שמונה-עשרה. שני הוריה נפטרו
 תוך חודשיים, זמן לא רב אחרי יום ההולדת שלי, והיא חזרה
 הביתה למונטנה כדי לנהל את הבר שלהם.

בסופו של דבר, הגעתי גם אני.

כשהתגלגלתי לעיר באוטובוס, בהיריון בחודש שישי, היא
 אספה אותי אליה. היא העבירה אותי לבית הזה, נתנה לי עבודה,
 ולקחה לעצמה את תפקיד הסבתא של צ'רלי.

כי זה מה שהיזל עושה.

היא אוספת את מי שאיבד את דרכו.

למזלי, זכיתי להיות אחד האבודים שלה. גם ג'קסון. יחד ניהלנו את הבר שלה אחרי שהחליטה לפרוש. עכשיו היא בילתה את ימיה במרדף אחרי צ'רלי והתנדבה במטבח במחנה הקיץ של פלאטהד.

מחנה, שכך נודע לי, נרכש זה עתה על ידי אביה של צ'רלי.

"מה שלומך?" שאלה הייזל.

"בשוק, מלמלתי, נושמת נשימה עמוקה מהאוויר המעושן.

"אני באמת צריכה סיגריה."

"חבל שהפסקת, היא לקחה שאיפה מהסיגריה שלה. "וחבל

שאני לא חולקת."

חייכתי. "כן. חבל מאוד."

היזל אמרה לי יותר מפעם אחת לשרוף אותה עם חפיסת סיגריות לצידה. מסירותה להרגל הרע הזה הייתה אגרית. אבל היא מעולם לא ציינה את העישון כאחת המעלות שלי.

הסיגריה הראשונה שלי הייתה בגיל שש עשרה. אפילו לא הייתי מבוגרת מספיק כדי לקנות אותן בעצמי. ברגע שנודע לי שאני בהיריון עם צ'רלי, הפסקתי בבת אחת.

לפעמים הייתי מעמידה פנים שאני מעשנת. הייתי אווזת סיגריה אחת בין האצבעות, מניחה למקל הלבן הקטן להרגיע את העצבים. הייתה לי חבילה במגירה התחתונה בדיוק מסיבה זו. אבל הערב, לא הספיק לי להעמיד פנים. הופעתו של לוגן עשתה לי חשק לקחת שאיפה אמיתית.

"אני לא מאמינה שהוא נכנס לבר."

היזל המהמה ופנתה לעבר האגם. "כן, זה, אממ... משוגע." למה היא נשמעת אשמה? נימת קולה הייתה דומה מאוד לזו של צ'רלי, כשמצאתי את הצפרדע המגעילה בחדר האמבטיה אחרי

שהבטיחה להשאיר אותה בחוץ. עיניי הצטמצמו כאשר הייזל גירדה בציפורניה במעקה עץ. "מה עשית?"

"אני?" התנשפה. "שום דבר."

איזו שקרנית נוראית. "הייזל." התרעתי.

היא לקחה עוד שתי שאיפות לפני שכיבתה את הסיגריה במאפרה שהשאירה לצידה. אחר כך החליקה מן המעקה והתיישבה בכורסת הנצרים מול הכורסה שלי. "אולי זה לא היה סתם צירוף מקרים שהוא בא למונטנה."

הלסת שלי קרסה. "מה?"

הייזל ידעה איך למצוא את לוגן? כמה זמן היא ידעה? למה היא לא סיפרה לי קודם? סמכתי עליה יותר מכל אדם אחר על כדור הארץ. לא שמרנו סודות זו מזו. היא הניחה לו להיכנס לבר היום ולהפתיע אותי לגמרי. איך היא הייתה יכולה לשמור בסוד משהו חשוב כל כך?

"אני שומעת את הגלגלים האלה מסתובבים בראש היפה שלך

מכאן. אז לפני שתסתחררי, תני לי להסביר."

"מהר." ישבתי על הידיים שלי כדי שלא לקרוע סיגריה

מהקופסה שלה ולעשן אותה למוות.

"זוכרת שסיפרתי לך שאני עוזרת לווילה לנסות למצוא קונה

למחנה?"

"כן." זה היה לפני כמה חודשים. הייזל בילתה הרבה לילות

ארוכים על המחשב הנייד שלה, תוך כדי מחקר של קרנות צדקה.

"ובכן, בזמן שחקרתי, נתקלתי בקרן קנדריק."

קרן קנדריק.

לוגן קנדריק. ניחשתי מאה שמות משפחה פוטנציאליים ללוגן,

אבל לא קנדריק. השם הזה התאים לו. בדומה לגבר עצמו, הוא

היה קלאסי וחזק. זה שם שלא נשכח בקלות. חבל שלא הזכיר

אותו לפני שנים.

"המשפחה שלו עשירה."

"כמוכן," השתתקתי. "כל אחד עם שתי עיניים יכול לתת מבט אחד בו ולראות שזה נכון. מה דעתך להגיע לנקודה שבה במשך חודשים שמרת ממני סוד שקשור לאבא של צ'רלי?"

"אל תתעצבני עליי, גברת צעירה. את יודעת שאני תמיד חושבת עלייך קודם. תני לי רגע להסביר."

"בסדר," רטנתי, ואז הידקתי את פי כדי שתמשיך.

"הייתי המומה כשראיתי את פניו באתר הקרן. זיהיתי אותו מיד מהציור בחדרה של צ'רלי, אבל רציתי להיות בטוחה. אז התגנבתי לחדר ולקחתי את הציור כדי לברוק מקרוב. ואכן, שמתי את הציור הזה לצד המחשב וידעתי שמצאתי אותו."

הוא באמת היה דומה לו מאוד, כנראה שפכתי את ליבי לתוך הציור הזה.

הוא היה נאה בדיוק כפי שזכרתי, אם כי הוא השתנה מעט, באופן טוב. הזמן היה נחמד לאנשים כמו לוגן. צבע עיניו היה עמוק יותר מבעבר, מהפנט יותר. הלסת שלו נראתה חזקה עדיין, אבל מעודנת יותר. שיערו היה קצר יותר, אבל עדיין היה מהודק לצד שמאל.

דבר אחד לא השתנה. עדיין הייתה לו היכולת ללכוד את החדר. תוך עשר דקות כבר לארק קוב הייתי לגמרי מחוץ לאזור הנוחות שלי, במקום היחיד שבו הרגשתי בנוח.

"אני לא חושבת שצ'רלי זיהתה אותו היום."

לא רציתי להרחיק אותה מלוגן, אבל עד שאדע מה בדיוק עומד לקרות, אני לא רוצה שהיא תהיה באמצע. רציתי שההיכרות שלה עם אביה תהיה אחת שהיא תיזכר בה בחיוך, לא איזה זיכרון כאוטי שיצלק אותה לכל החיים.

"גם אני לא חושבת כך," אמרה הייזל. "היא הייתה מודאגת יותר מהצפרדע שלה מאשר מאדם זר בבר של סבתא שלה. אבל תאמיני לי, אם תיתני לה רגע שקט להסתכל באמת על הפנים שלו, היא תכיר אותו מיד."

הבת שלי לא צריכה הרבה כדי לחבר הכול ביחד. היא בקושי שאלה על אבא שלה. אחרי שנתתי לה את הרישום, היא שאלה עליו פעם או פעמיים בשנה, בדרך כלל סביב יום ההולדת שלה. אהבתי לחשוב שהיא לא שאלה על לוגן כי היא לא מרגישה כאילו חלק ממשפחתה חסר.

"עזבי רגע את צ'רלי," אמרתי. "בואי נחזור לעובדה שזיהית אותו ולא שיתפת אותי."

הייזל הוציאה עוד סיגריה מהחפיסה שלה ונעמדה, חוזרת אל המעקה ואל המאפרה שלה. לאחר שהציתה את הסיגריה ולקחה את השאיפה הראשונה, היא נשפה סליל ארוך של עשן לפני שהמשיכה.

"זה זעזע אותי עד העצם כשנתקלתי בפניו. לא ישנתי דקה באותו לילה, תוהה מה לעשות."

"היית יכולה לדבר איתי."

"אני יודעת." כתפיה נשמטו. "אבל אני אוהבת אותך ואת צ'רלי כאילו אתן שלי. הדבר האחרון שרציתי היה שמישהו ייכנס ויגרום לך בעיות. היו לך מספיק כאלה בחיים שלך. אז, נכון או לא נכון, החלטתי לשמור על זה בשקט עד שאוכל ללמוד יותר על הבחור."

"את צריכה..." עצרתי את תגובתי. להתפרץ עליה לא ישנה דבר. ולא יכולתי לכעוס על הייזל, הלב שלה היה במקום הנכון. "טוב, מה שהיה היה. ספרי לי מה את עוד יודעת."

"הוא עורך דין בניו יורק. עובד באיזה משרד עורכי דין מפואר. הוא למד במכללה ובבית הספר למשפטים של אוניברסיטת קולומביה. הוא בן שלושים ושתיים. לא נשוי. ואין לו ילדים אחרים, ממה שאני יודעת."

עורך דין. שלושים ושתיים. לא נשוי. ספגתי את רסיסי המידע האלה כמו ספוג יבש, משתוקקת לדעת כמה שיותר על לוגן. ביליתי יותר מדיי זמן בניחושים לגבי חייו.

אחרי הלילה שלנו יחד, העברתי חודשים בעבודה בכר המלון
ההוא עם עין פקוחה תמיד, מחכה שהוא יעבור בפתח. השתוקקתי
אליו יותר משהשתוקקתי לניקוטין בחיי. חמישה חודשים
לאחר מכן, התבוננתי בדלת, מתפללת שיחזור מסיבה אחרת
לגמרי.

אבל כאשר הייתי בחודש השישי להיריון, ועדיין לא היה לי
מושג איך למצוא את לוגן, ויתרתי על התקווה.

מנהל הבר של המלון הוריד אותי למשמרות יום, וכשהתלוננתי
על הצורך בטיפים הטובים של משמרת הערב, הוא עודד אותי
לחפש עבודה אחרת. מתברר שברמניות בהיריון מתקדם לא היו
חלק מהתדמית הגבוהה של המוסד. יכולתי לסרב ולמצוא עורך
דין זול כדי להשיב מלחמה, אבל במקום זאת החלטתי להתפטר
ולעזוב את ניו יורק.

התקשרתי להיזלזל וסיפרתי לה על הצרות שלי. היא אמרה לי
להביא את התחת שלי למונטנה, ושנפתור את זה משם. יומיים
לאחר מכן קפצתי על אוטובוס, עם כל תכולת חיי ארוזה במזוודה
אחת גדולה ובתרמיל יד שנייה.

עזבתי בידיעה שלעולם לא אמצא את לוגן, ושצ'רלי לעולם
לא תדע הרבה על אביה. הדברים היחידים שיכולתי לספר לה הם
שהוא היה מתוק וחביב. יכולתי להגיד לה שהוא העריך אותי, ולו
רק ללילה אחד. אני משערת שצ'רלי יכולה ללמוד הרבה יותר על
אבא שלה עכשיו.

כל מה שהיה עליה לעשות זה לשאול את היזלזל.

”מצאת את כל זה באינטרנט?”

היא משכה בכתפיה. ”אין סודות בעולם שיש בו פייסבוק.”
נדתי בראשי. ”אני עדיין לא מבין למה לא סיפרת לי אחרי

שגילית את כל זה. איך יכולת לתת לו לארוב לי ככה?”

”אני מצטערת,” פניה נפלו. ”התכוונתי לספר לך, אבל אחר

כך החלטתי לחכות ולראות איך המצגת של ווילה תלך. חשבתי

שיהיה לך קל יותר אם תוכלי לראות אותו באופן אישי ולהסביר פנים אל פנים".

"ידעת שהוא יגיע לכאן היום?"

"לא". היא הרימה את ידיה. "אני מבטיחה. בגלל הארבעה ביולי המחנה לא היה פעיל ולא ראיתי את ווילה יותר משבוע. איחרתי היום, וכשהגעתי למטבח היא כבר הייתה מחוץ למשרד, איתם. אני מניחה שהם התקשרו לפני כמה ימים והגיעו לביקור לא מתוכנן. כשהיא הביאה אותם למטבח בסיוור, כמעט שמטתי מחבת של סלופי ג'ו כשראיתי את הפרצוף שלו".

"עדיין היה נחמד לקבל אזהרה מוקדמת לפני שהם הגיעו לבר."

"ניסיתי להתקשר לנייד שלך חמש פעמים, וארבע פעמים לטלפון בבר, אבל הקו היה תפוס."

לעזאזל. "הייתי בטלפון עם המפיץ." החברה שממנה רכשנו את המשקאות שלנו הייתה בסגנון הישן, אז במקום להזמין באינטרנט, הייתי צריכה להכתיב את ההזמנה מדי חודש. לקח לי יותר משעה לבצע את ההזמנה שלי ולנהל משא ומתן על המחיר כדי לקבל את העסקה הטובה ביותר.

"ת'יאה, כשלא הצלחתי להשיג אותך, ניסיתי להגיע אלייך כמה שיותר מהר. אבל קודם הייתי צריכה לסיים את העבודה במטבח, ואז לצוד את צ'רלי. היא התעקשה להביא את הצפרדע הארורה הזאת. מיהרתי, אבל הם הקדימו אותנו בדקה."

"בסדר", שקעתי בכורסה וניסיתי לעבד את כל מה שסיפרה לי. "עוד משהו?"

"לא, זה הכול. אני מצטערת, מתוקה. רק ניסיתי לעזור." "אני מבינה את זה", חייכתי אליה חיוך עצוב. "אני רק... פחדתי."

הרגשות שלי התערבלו מהר יותר מטורנדו, אבל הרגש הבולט ביותר היה הפחד.

צ'רלי הייתה האור בחיי. היא הייתה כל מה שחשוב לי. לא יכולתי לאבד אותה.

"מה אם הוא ינסה לקחת אותה ממני?"

"אז נילחם," הכריזה הייזל.

להילחם.

הרעיון של מאבק משמורת עשה לי בחילה. זה גרם לי לרצות שלוגן יישאר זר וצ'רלי תישאר שלי, ושלי בלבד. זה גרם לי לרצות שהחיים הפשוטים והמאושרים שבניתי לה לא ישתנו. זה לא היה תקין. לא הייתי גאה שאני מרגישה כך. אבל היא הייתה כל העולם שלי.

לא היה לי מושג איך לחלוק אותה עם אבא.

כל זה היה בהנחה שלוגן לא ברח בחזרה לנו יורק.

לרכישת הספר לחצי כאן